

изъ Одесскихъ Духовныхъ Училищъ въ Херсонскаго Духовную Семинарію²⁶

Изъ учивическия животъ на Чинтулова въ Одеса знаемъ твърдѣ малко. Въ училище той е билъ прилеженъ и достатъчно самодѣленъ и самостсенъ. За това найкраснорѣчиво ни говори, както домашното му упражнение (Светлина кн. III. стр. 4 – 6) „Справедливо ли е мяѣнието за прѣселването на душата?“ (върху което е запазена оцѣнката „очень хорошо“, написана върху запазена Чингулова тетрадка, навѣрно отъ прѣподавателя му по логика и психология), което по съдържание, логична и стройна мисль, говори твърдѣ много за умственитѣ способности на одеския семинаристъ. Така сѣщо и самия Атестатъ, който получава слѣдъ завършване курса на семинарията, отъ управлението на училището, кждѣто оцѣнkitѣ по разнитѣ прѣдмети сѣ много добри, и при обща характеристика — „способности много добри и прилежание усърдно“. Его затова „Чинтуловъ се е ползвалъ съ благоволеніето на Н. М. Тошковъ, посѣщавалъ е кжщата му, управлявалъ е библиотеката му и обѣдвалъ често при него, гдѣто ималъ възможность да се запознае съ видни личности, между които и съ габровския родолюбецъ Априловъ“. (Свѣтлина кн. II, стр. 2.).

Срѣдата въ Одеса. — По онова врѣме, 30-тѣ и 40-тѣ години на миналия вѣкъ, Одеса е привличала трудолюбивата и будна българска емиграция и става за България найваженъ културенъ центъръ. Тука работятъ виднитѣ калоферски търговци Тошкови (Ст. Д. Тошковичъ, Н. и Д. Мионовичъ Тошковъ), габровскитѣ благодѣтели и книжовници В. Е. Априловъ, Н. С. Палаузовъ и др., които се грижатъ за българската просвѣта и съ помощта на руското правителство, българското одеско на-